

[Erhard Jakobsen]

andre partier ikke ønsker det. Det bør man i hvert fald hurtigst muligt få taget under overvejelse, så man ikke bruger en forkert undskyldning, som jo naturligvis hurtigt vil bryde sammen.

Heri ligger altså en opfordring til en snarlig drøftelse blandt forsvarsforligspartierne af, hvordan mulighederne ligger, så Danmark i hvert fald ikke kommer til at stå som den, der sidst kan deltage i de fælles forpligtelser, som Danmark måske har mere interesse end mange andre i bliver opfyldt.

Hvad angår det indenrigspolitiske, er det værste sted – hvor der intet er sket – med hensyn til atomkraft. Det er ikke bare denne regering, det er også den forrige, der bærer ansvaret for det. Intet er der sket. Vi kunne have givet tilladelse til i hvert fald ét atomkraftværk allerede i 1973 og havde derved om ikke haft det nu, så været godt på vej.

For centrum-demokraterne er stillingen til regeringens alternative planer ganske klar: vi ønsker et atomkraftværk før noget andet. Vi siger ét atomkraftværk. Der er ingen grund til at vedtage en plan med 6 eller 7 og sætte dem alle sammen i gang, men ét atomkraftværk, så vi i hvert fald er med. Det ønsker vi først. Storebæltsoverfarten, Storebæltstroen under en eller anden form, som jeg heller ikke betragter som færdigdiskuteret, vil vi gerne have, men vi ønsker den i anden række. Vi har intet imod naturgas, men omfanget og sådan noget må man se på, men det ønsker vi i hvert fald ikke sat forud for atomkraft.

Men her er der intet sket, og der er desværre ikke meget, der tyder på, at der kommer til at ske noget. Det betragter jeg som en alvorlig sag både for regeringen og for folketinget, som åbenbart med et flertal vil affinde sig med det.

Hvad angår indkomstpolitikken, vil jeg ikke rette kritik imod regeringen. Jeg synes, det er forkert at sige, at de indkomstpolitiske foranstaltninger, som venstre-regeringen begyndte, og som den socialdemokratiske regering førte videre, ikke har virket. Jeg har i hvert fald aldrig troet på, at det kunne virke til 100 pct. Jeg har troet på, at man psykologisk kunne lægge et pres, og det har man gjort: såvel lønninger som priser er steget mindre, end de ville have gjort, om ikke dette pres var lagt på; her skal regeringen i hvert fald ikke høre knubbede ord.

Det skal den derimod, når den selv søger at lægge dynamit under den indkomstpolitik, man vil føre, ved at blive ved med at tale om værdistigningsafgift. Det er der nemlig nogle der skal betale, og disse nogle, der skal betale det, vil i langt de fleste tilfælde være lønmodtagerne. Værdistigningsafgiften ved man godt man ikke kommer igennem med, også fordi den er meningsløs, for der er ikke, som man siger, en arbejdsfri indkomst. Der er som oftest slet ingen indkomst; for de fleste af dem, der sælger en ejendom med fortjeneste, køber samtidig en anden ejendom, hvor de skal betale lige så meget mere, som de selv har tjent, og derfor er der intet at beskattes dem af. Derfor er det ikke en indkomst, der kan beskattes.

Til gengæld vil man så sætte lejeværdien i vejret, det er den idé, andre har, så kan man komme ind på det ad den vej. Der er det, jeg siger: det er at gøre nar af lønmodtagerne. Netop de lønmodtagere, som man ved augustforliget lagde mest pres på, de, der var i toppen blandt lønmodtagerne, måtte i hvert fald ikke få deres løn forhøjet. Som belønning for, at de ikke har fået deres løn forhøjet, sætter man nu deres udgifter i vejret og siger til dem: til gengæld skal I så holde tilbage i jeres lønkrav næste gang.

Det er en inkonsekvent måde at drive indkomstpolitik på, og jeg behøver ikke at gentage, at centrum-demokraterne naturligvis ikke medvirker til noget som helst, der ligner værdistigningsafgift, øget lejeværdi osv. Det bliver et forlig, hvor vi i hvert fald ikke kan være deltagere. Bl. a. i den henseende vil det samarbejde mellem de fire, som jeg kommer tilbage til om lidt, have en vis betydning. Ikke at nogen forhindrer andre i at deltage, men ingen vil nok skrive under på forlig, før de har drøftet det grundigt igennem med andre, om det nu var betimeligt at gøre det i den givne situation.

Denne usikkerhed er synd for erhvervslivet. Det er synd for erhvervslivet, at vi ikke kan opleve en nogenlunde stille periode, uden at en eller to ministre skal ud at luften socialdemokratiets kongreskrav. Ministeren ved udmærket godt, at han aldrig kommer igennem med det i folketinget, men det pyn-ter altså at have sagt det – ja, det gør det, men det skræmmer. Det nytter ikke noget, at vi bevilger millionbeløb, hundreder af millioner kroner, til støtte til erhvervslivet, at vi på